

dem passet i en daginstitution, kan blive passet i en daginstitution?

Jeg hører nemlig, at statsministeren siger, at børnehavealderen er vigtig for de svageste børn. Det taler statsministeren om i sin fine åbningstale, men når det kommer til stykket, tager statsministeren systemets parti. Så siger han, at kommunerne jo skal have lov til, og kommunerne jo, gør, i stedet for at tage udgangspunkt i det, som statsministeren burde gøre, nemlig de svageste børns vilkår. Gang på gang taler statsministeren om systemet, borgmestrene, og hvad ved jeg. Jeg vil gerne opfordre statsministeren til at lade holdning følge ord og sikre de svageste børn.

Så vil jeg også gerne spørge statsministeren: Hvis vi nu ser, at afskaffelsen af anciennitetsprincippet betyder det samme, som da vi ikke havde det i 1997, nemlig at de lediges børn bliver sat bagest i køen, vil statsministeren så i dag love, at vi genindfører anciennitetsprincippet?

Formanden:

Hr. Ole Stavad som medspørger.

Ole Stavad (S):

Jeg kan langt hen ad vejen genkende fremstillingen, som statsministeren giver. Jeg kan også bekræfte, at også under den tidligere regering var der et ønske fra kommunerne om at have frihed til at vælge blandt dem, der ønskede daginstitutionsplads.

Kl. 13.55

Men som fru Lotte Bundsgaard siger, viser erfaringen fra dengang, da vi havde den frihed, at det typisk var børn af forældre, der ikke havde plads på arbejdsmarkedet, der blev skubbet til side. Hvis vi ser på og holder fast i udgangspunktet for spørgsmålet, nemlig negativ social arv, er det jo ofte sådan, at de børn, der har det største behov for, også uden for hjemmet, i perioder at få stabile rammer, er børn, der har forældre, der ikke har en fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Derfor var svaret vel, at man havde fortsat udbygningen med pasningsgaranti til de forholdsvise få kommuner, der manglede. Nu risikerer vi i stedet for, at kommuner, der har indført pasningsgaranti, begynder at slække på det, fordi de er så hårdt presset økonomisk.

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det sidste kan jeg fuldstændig afvise.

Og for lige at sætte det i perspektiv: På nuværende tidspunkt er der 26 kommuner, som ikke

har pasningsgaranti. Af de 26 kommuner er det de 15 kommuner, som har børn på venteliste. Og ventelisterne for hele landet er i dag helt nede på omkring 2.200. Det er, hvad vi taler om.

En meget stor del af de 2.200, faktisk hovedparten af dem, er børn under 3 år. Det er selvfølgelig kedeligt for de forældre, som har børn på venteliste, og jeg ser gerne, at de sidste kommuner giver en pasningsgaranti, ingen tvivl om det, den målsætning deler jeg. Men jeg må altså sige ligeud, at jeg ikke ser det som et problem i forhold til indsatsen mod den negative sociale arv, at helt små børn skal passes af en af deres forældre i en periode.

Lad mig lige understrege, hvad reglerne går ud på. Der vil være tilfælde, hvor en ledig kontanthjælpsmodtager, der får et ledigt job, hurtigere kan få plads til sit barn end en kontanthjælpsmodtager, der ikke har et job. Helt ærligt, det synes jeg ikke der er noget urimeligt i. Men kommunerne kan ikke med de nye regler systematisk sætte arbejdsløse børn bagest i køen. Det blev ved lovændringen præciseret, at alle børn har adgang til at blive optaget i et dagtilbud.

Så det er aldeles ikke mig, der tager udgangspunkt i at tale om systemet. Jeg taler netop om at tage individuelle hensyn. Men fru Lotte Bundsgaard og hr. Ole Stavad er optaget af systemer og kødannelser og anciennitetslister og den slags ting, mens vi andre tager udgangspunkt i, at der skal tages individuelle hensyn.

Lotte Bundsgaard (S):

Desværre har vi så endnu en gang fået bekræftet, at det, statsministeren sagde i sin åbningstale, mente han ikke, når det kommer til stykket: at det var vigtigt, at man startede allerede i børnehaven med at bryde den sociale arv.

Vi ved fra 1997 – det kan være, statsministeren skal gå tilbage og læse på det – at kommunerne satte de arbejdsløse børn bagest i køen. Det er altså stærkt problematisk, hvis de børn, der har forældre, der er ledige og ønsker, deres børn skal i daginstitution, ikke kan komme i daginstitution. Derved tager statsministeren systemet i forsvar i stedet for det enkelte barn.

Jeg vil godt opfordre til, at statsministeren for det første læser på det, og for det andet, når han taler om den negative sociale arv og børnehavealderen, har reel handling bag, og at det ikke bare er noget, som han har som en hensigtserklæring.